

Zeitschrift:	Museum Helveticum ad juvandas literas in publicos usus apertum
Herausgeber:	Litteris Conradi Orellii et Soc.
Band:	- (1749)
Heft:	13
Artikel:	Samuelis Battierii, [...] paelectio de iis, ad quae potissimum attendi debeat, ut quis in Antiquis Graecorum scriptis non solum loca corrupta deprehendere, sed & eadem, si ullo modo id fieri possit, [...]
Autor:	Battier, Samuel
DOI:	https://doi.org/10.5169/seals-394638

Nutzungsbedingungen

Die ETH-Bibliothek ist die Anbieterin der digitalisierten Zeitschriften auf E-Periodica. Sie besitzt keine Urheberrechte an den Zeitschriften und ist nicht verantwortlich für deren Inhalte. Die Rechte liegen in der Regel bei den Herausgebern beziehungsweise den externen Rechteinhabern. Das Veröffentlichen von Bildern in Print- und Online-Publikationen sowie auf Social Media-Kanälen oder Webseiten ist nur mit vorheriger Genehmigung der Rechteinhaber erlaubt. [Mehr erfahren](#)

Conditions d'utilisation

L'ETH Library est le fournisseur des revues numérisées. Elle ne détient aucun droit d'auteur sur les revues et n'est pas responsable de leur contenu. En règle générale, les droits sont détenus par les éditeurs ou les détenteurs de droits externes. La reproduction d'images dans des publications imprimées ou en ligne ainsi que sur des canaux de médias sociaux ou des sites web n'est autorisée qu'avec l'accord préalable des détenteurs des droits. [En savoir plus](#)

Terms of use

The ETH Library is the provider of the digitised journals. It does not own any copyrights to the journals and is not responsible for their content. The rights usually lie with the publishers or the external rights holders. Publishing images in print and online publications, as well as on social media channels or websites, is only permitted with the prior consent of the rights holders. [Find out more](#)

Download PDF: 21.08.2025

ETH-Bibliothek Zürich, E-Periodica, <https://www.e-periodica.ch>

SAMUELIS BATTIERII,

Phil. & Medic. Doct.

(*) PRÆLECTIO
DE IIS, AD QUÆ POTISSIMUM
ATTENDI DEBEAT,

ut quis in Antiquis Græcorum Scriptis non
solum loca corrupta deprehendere, sed &
eadem, si ullo modo id fieri possit,
emendare valeat,

D. 7. Decembr. A. 1705.

pro Specimine Professionis Linguæ Græcæ habita.

Magnifice Domine Rector, &c.

Magnam utilitatem ad omnem Eruditio-
nem ex veterum Græcorum Scriptis ca-
pi posse, neminem nisi elegantioris do-
ctrinæ omnino rudem qui dubitet esse
existimo. Cumque adeo ista Veterum Scripta na-
tivo

(*) Etiam hanc Prælectionem Battierianam debemus Hu-
manitati Præstantissimi Viri - Juvenis WERNHARD HER-
ZOG, Basileensis, qui etiam notulas quasdam suas adspersit.

tivo suo nitore atque integritate prædita omnino ad nostra tempora non pervenerint, quemadmodum plures eruditione præstantes Viri sæpius con questi sunt, ut non solum infinitos fere imperiti vel negligentes, nec satis seduli Librarii in descri bendis iis errores commiserint, sed & a sciolis & audacioribus Grammaticis plurima in iis, cum ipsi mederi imperite vellent, corrupta fuerint: rem omnino προύργου magnæque utilitatis facere existimandi sunt ii, qui ut Auctores antiqui Græci pristinæ elegantiæ atque integritati, quantum quidem id fieri potest, restituuntur, operam navant. Quandoquidem autem & ego ad hanc rem aliquid studii adhibere non dubitavi, atque propterea non semel publice ostendi, quomodo varia loca in Auctoribus aliquot Græcis cum corrupta emendarī, tum integra, ab aliis vero pro corruptis habita, rite explicari debeant, hac Lectione constitui paucis exponere *ad quæ potissimum attendi debere mihi videatur*, ut quis in antiquis Græcorum Scriptis non solum loca corrupta deprehendere, sed & eadē, si ullo modo id fieri possit, emendare valeat: quod dum breviter facio, vos Auditores omnium Ordinum Honoratissimi! ut benevole & patienter me audire velitis, vehementer rogo.

Quando exponere aggredior ea quæ necessario consideranda videntur, ut quis cum loca corrupta in Scriptis Græcorum deprehendere, tum quoad ejus fieri potest, iis medelam adhibere rite valeat, primum sine ulla dubitatione & palmarium est illud, ut quis operam det, quo universalem Græcæ Linguæ habeat cognitionem: sine hac profecto frustra omnis reliqua adhibetur consideratio;

quamvis

quamvis enim unum & alterum Auctorem intelligere quis valeat, ne Crisim tamen aggredi sustineat, cassus & inanis omnis erit conatus. Illa vero cognitio unice perficitur frequenti & attenta lectione omnis generis Auctorum, non solum eorum qui prosa, sed & qui ligata oratione scripserunt. Et inter eos qui pedestri oratione utuntur, aliter loquuntur Philosophi, aliter Historici, aliter Oratores: Et inter ipsos Poetas non mediocris reperitur diversitas. Hinc etiam sequitur ad nostrum institutum obtainendum requiri ut quis complectatur Græcorum Dialectos omnes; alias enim Attice erat locutus, alias Jonice: alias Doricam adhibuit Dialectum, alias Aeolicam: alii vero Dialectos varias miscuerunt. Hoc modo insigni Linguæ Græcæ cognitione instructus, probeque in variorum Auctorum lectione exercitatus, quamplurimos statim, si qui adsint, detegere valet errores; quando enim ita ad sensum Auctoris, quem habere possit, diligenter attendamus, semperque meminerimus antecedentia & consequentia, habita ratione circumstantiarum omnium, temporis atque personarum, statim, si error atque mendum aliquod adsuerit, nos aliquid offendet, si que locum probe perpenderimus, in quibus vocibus hæreat morbus deprehendemus. Verum fieri non potest, ut sensum & mentem Auctorum assequi valeamus, atque proin omne illud mancum est adhuc & imperfectum, nisi simul insigni rerum multarum, Philosophiae in primis, cognitione polleamus; hæc itaque pulcherrimarum rerum notitia accedat oportet, si *αντροις χερσιν* opus illud aggredi, & temeritatem simul nostram ac imperitiam prodere nolumus. Multa

exempla afferri possent eorum , qui loca Aucto-
rum varia , sana utique existentia , existimarent vi-
tiata , solum quia rerum imperiti fuerunt , Græ-
cæ alias Linguæ peritissimi . Unum vel alterum
exemplum protulisse nobis sufficiet : Apud Dio-
genem Laërt. l. VIII. Vit. Pythagoræ Segm. 32.
Ed. Amst. p. 514. inter effata Pythagoræ ponitur :
Μηδὲ τὸν ἀυτὸν ρόον κρατεῖν , eandem fluxionem non
obtinere . Hic Kühnius pro ρόον legere nos jubet
νόοον . Utique si majorem rerum Physicarum co-
gnitionem Kühnius iunxit cum Linguæ Græcæ
peritia , de hujus vocis mutatione non cogitasset .
Vera enim Physicæ scientia nos docet omnia ferri
& moveri more fluminis , ut sapienter Heraclitus
apud Laërt. l. IX. in ejus Vita S. 8. E. A. p. 552.
Ῥεῖν τὰ ὄλα ποταμοῦ δίκεν . & idem Heraclitus te-
ste Platone in Cratyllo : Λέγει που Ἡράκλειτος , ὅτι
πάντα χωρεῖ , καὶ οὐδὲν μένει . καὶ ποταμοῦ ρῷ ἀπει-
κάζων τὰ ὄντα , λέγει ὡς δις ἐις τὸν ἀυτὸν ποταμὸν οὐκ
ἂν ἐμβαίνει . Dicit alicubi Heraclitus , quod omnia
fluant , nihilque quiescat : & fluminis fluxioni compa-
rants res existentes , dicit , quod bis in eundem fluvium
non descenderis . Idem Laërtius de Stoicorum do-
ctrina circa Vacuum l. VII. Vit. Zenon. S. 140.
E. A. p. 453. sic scribit : Ἐξωθεν δὲ ἀυτοῦ (sc. πόσ-
μον) περικεχυμένον ἔιναι τὸ κενὸν ἀπειρον· ὅπερ ἀσώ-
ματον εἶναι . ἀσώματον δὲ τὸ ὄιον τε κατέχεσθαι ύπὸ
σωμάτων οὐ κατεχόμενον . Hic quidem κατεχόμενον
legi in quibusdam Codicibus jam diu a nonnemi-
ne observatum est , & Menagius Codicem Regi-
um eodem modo legere testatur , & sic etiam le-
gendum esse recte putat . Kühnius tamen ad ista :
Descriptio τοῦ ἀσώματου manifeste mendosa est . Legi
ex conjectura : ἀσώματον δὲ τὸ ὄιον τε κατέχειν , ύπὸ

σωμάτων ὃν κατεχόμενον, ex Suida, quod potest continere, ipsum vero à corporibus non continetur. Sed quid amplius in hoc Laertii loco corrigendum restet, si κατεχόμενον scribatur, non video: & sensus verborum propositorum est iste: *Extra mundum autem circumfusum esse vacuum infinitum, quod incorporeum esse docent: incorporeum autem vel inane, quod occupari quidem a corporibus potest, non tamen occupatur, quo quid clarius singi potest?*

His itaque, de quibus modo diximus, probe instructus quis, si offenderit aliquid in Auctore, quod ex sensu, quem locus certo postulat, corruptum esse conjiciatur, tum dispiciat quale remedium morbo deprehenso afferri possit. Et quemadmodum qui morbis humanorum corporum prudenter mederi cupiunt Medici, prius de remediis cogitare non solent, quam causas morborum deprehenderint: probe siquidem norunt, quod cognitio causæ morbi ultro medelam illius suggerat. Sic qui corruptiones in Scriptis Antiquorum deprehensas feliciter sanare desiderat, in causas illarum ut inquirat necesse est, his enim detectis Sanationes earum plerumque non solent amplius esse difficiles.

Inter causas vero corruptelarum, quæ in antiquis Græcorum libris deprehenduntur, recensemus primo priscum scribendi morem Græcorum. Antiquis vero temporibus Græci non eo scribendi modo usi fuerunt, qualis apud posteriores erat introductus, atque etiam a nobis adhibetur, ut nimirum singulæ voces separatim ab aliis relicto aliquali spacio notarentur, atque sententiæ distinctionibus

ctionibus interpungerentur; sed uno & perpetuo ductu sine ulla distinctione & accentibus scribant. Lectio vero hujusmodi Scripturæ sine dubio librariis multum negotii faceſſerat, & niſi quis fuerit doctissimus, & in notitia Linguæ Græcæ exercitatissimus, non poterat fieri, quin plurimi errores fuerint committi in descriptione hujusmodi Codicūm. Hæc autem prisca scribendi ratio apud Græcos sola in usu fuit usque ad tempora Aristophanis Byzantii, Grammatici Alexandrini, qui seculo ante Christum secundo, nempe Olympiade CXLV. sub Aegypti Rege Ptolemaeo Epiphane potissimum claruit, & primus omnium accentus & distinguendi rationem exco-gitavit. Quamvis vero Græci ex eo tempore accentibus & interſitiis vocum atque ſententiarum in ſcribendo uti cœperint, tantum tamen abeft, ut priſtinus ille ſcribendi modus statim omnino ſit abrogatus, ut etiam integris aliquot post Christum ſeculis nonnulli libri ita ſcripti ſint. Sic Lambēcius Bibliothecæ Cæſareæ lib. II. c. VII. p. 519. teſtatur vetuſtissimum Codicem Dioscoridis cura & liberalitate Julianæ Aniciæ Imperatoris Flavii Anicii Olybrii Filiae ante mille & ducentos annos exaratum in Auguſtissima Bibliotheca Cæſarea Vi-dobonensi aſſervari, in quo accentus omnino deſint, & ſi qui in eo reperiantur, recentiori ma-nu ſint additi, vocesque ſine ulla distinctione ſibi invicem cohæreant. Ita & alia in aliis Bibliothecis hac ratione ſcripta reperiuntur Volumina. Idem in antiquis Inſcriptionib⁹ Græcis ut & Latinis factum obſervari paſſim ſolet. Hæc conſideratio vero cum Linguæ Græcæ cognitione juncta quo mendis jam medelam attulerit dici vix po-teſt: &

pro-

profecto multa adhuc ex hujus causæ observatio-
ne sanabilia restant.. Primo enim fieri non potuit
quin Librarii , quando hujusmodi Codices anti-
quo more exaratos describebant , quandoque aut
duas voces in unam junxerint , aut unam in duas
alias dissecuerint. Exemplo uno vel altero eorum ,
quæ a me observata sunt , res ista fiet magis cla-
ra. Apud Euripidem in Tragœdia quæ inscribitur
Iphigenia in Aulide , v. 378. vulgo legitur :

Βούλομαι σ' ἐπεῦ κακῶς ἔν , βραχέα , μὴ λίαν ἀν ὥ
Βλέφαρο πρὸς τύπαιδες ἀγαγών . - - -

Hoc ἀν ὥ duabus vocibus positum orationem
omnino fœdat , sensumque loci impedit : nec
vero aptum aliquem exin habueris : ut ex Inter-
prete apparet , cuius Latinam explicationem affer-
re piget : si vero illas duas voces conjunxeris in
unam ἀνω , quæ sursum significat , oratio Euripidis
erit elegans , & omnia planissima : Et sensus verbo-
rum productorum , quæ Agamemnon ad fratrem
Menelaum loquitur , erit iste : *Volo te increpare at-*
que tibi maledicere , decenter & modice , non nimis
palpebras ad impudentiam attollens. Impudentium
siquidem & arrogantium est supercilia & palpebras
tollere , qui proin etiam σοβαροβλέφαροι a Græcis
dicuntur. Apud eundem Euripidem Iphigenia in
Tauris v. 1429. hæc leguntur :

Λαζόντες ἀντοὺς , οὐ κατασύφλου πέτρους
·Ρίψωμεν , οὐ σκόλοφι πήξωμεν δέμας ;

Error hic est in κατασύφλου , quod unica voce
scriptum locum istum inquinat : Si scripseris
duabus vocibus κατὰ συφλοῦ locus erit integer :
ejusque sensus : *Prehendentes eos an de prærupa &*

*aspera rupe præcipitemus, an corpus ipsorum figamus
palis? Alia adhuc ex eodem Euripide proferam:
Is in Hecuba v. 592.*

- - - Οἰνον δεινὸν, εἰ γῆ μὲν παπῆ,
Τυχοῦσα παιροῦ θεόθεν, ἔνσαχυν φέρει.

Hoc ἔνσαχυν ex duabus vocibus ἐν & σάχυν simili-
liter est corruptum, & separate eas scribere debe-
mus: & tum loci sensus est iste: *Nihil mirum est,*
si terra mala načta divinitus opportunam aëris temperi-
em, bene fructum ferat. Apud Euripidem rursus
in Oreste v. 686. Menelaus dicit:

Tὸ δὲ αὐτὸ δύνασθαι, πρὸς Θεῶν χρήσω τυχεῖν.

Pro hoc αὐτῷ Canterus in suis Notis ad Euripidem
ān legendum existimat: verum si dissolveris hoc
αὐτῷ in duas has voces ἐν & τὸ locus tum se rite
habuerit: & locus iste nec ab ipso Scholiaſte rite
erat intellectus: is existimabat simpliciter hic Me-
nelaum dicere: *Volo ut a Diis saltem juvandi te pote-*
statem obtineam. Emphasin vero atque vim, quæ
hoc sermone exprimitur, neutiquam percepit
Scholiaſtes: & quidem illa consistit in repetitio-
ne hujus τὸ, & interjecta particula ἐν:

Tὸ δὲ αὐτὸ δύνασθαι - - -

Et insuper πρὸς Θεῶν neutiquam hic est a Diis, ut
falso existimat Scholiaſtes, sed per Deos, quæ
jurandi formula erat frequens apud Græcos; dice-
bat vero ista Menelaus magna cum animi commo-
tione, quæ Latinis vocibus exprimi neutiquam
potest: postquam enim in proxime præcedenti-
bus Menelaus ostendisset Oresti ipsius auxilium fla-
gitanti, se libentissimo animo illud ipsi præstare
paratum

paratum esse, addit magna cum vehementia: Posse, posse inquam, per Deos ad scopum pervenire, ego vero tantum velim. In Hippocratis libro περὶ τῶν ἐν κεφαλῇ τρωμάτων Seg. XVII. n. 2. hæc habentur: "Ἐλκος ἐν τῇ κεφαλῇ οὐ χρὴ τέγχειν οὐδὲν, οὐδὲ οἶνῳ, ἀλλῷ μηδεπα. Verba sic posita hunc exprimunt sensum: *Vulnus in capite non oportet humectare ulla re, neque vino, aliter minime.* Sed omnino præter scopum Hippocratis, is enim eodem libro Segm. XX. versus finem, *vulnus capitinis oleo humectare concedit: Τό τε ἔλκος ὑποτείνας θόνιον ἐλαῖῳ τέγχει.* Illud itaque ἀλλως in duas voces est separandum, ut sit ἀλλ' ὡς μηδεπα, & omnia recte se habebunt: dicitque Hippocrates, *quod vulnus capitinis non oporteat humectare ulla re, nec vino, nisi quam minimum.* En vero etiam exemplum, ubi una vox in duas per errorem est divisa. Euripides in Oreste v. 1457.

Ἄμφὶ πορφυρέων πέπλων ὑπὸ σκότου
Ξίφη σπάσαντες - - - -

Nisi ἀμφὶ πορφυρέων una voce conjungas oratio erit inepta: sic enim dicitur: σπάσαντες ξίφην ὑπὸ σκότου Ἀμφιπορφυρέων πέπλων. Strictos habentes gladios sub tenebris prætextarum seu purpurearum vestium. En adhuc aliud, ubi una vox in duas est discerpta, apud eundem Euripidem in Oreste v. 202.

Τό, τὸ ἐμὸν ὕιχεται
Βίου τὸ πλέον μέρος ἐν
Στοναχῆσι τε ποιή γόοις,
Δάκρυσι τὸ ἐννυχίοις, ἄγαμος,
Ἐπεὶ δὲ ἄτεκνος, ἀτε Σιοτον
Α μέλεος εἰς τὸν αἰὲν ἔλκω χρόνον.

Hæc si μέλεος, ego misera, a Scholiaste eodem modo
A 5

modo lecta, utique ex una voce sunt orta: legendumque est una voce Ἀμείλιος. Hoc vero ἀμείλιος est indotata, quæ nulla dote ad matrimonium contrahendum instructa est. Tὰ μείλια enim sunt proprie munera quibus aliquem nobis conciliamus: Hinc etiam dos & dona, quæ marito nova nupta affert, ita vocabantur. Hesychius sic explicat: Μείλια, μειλίγματα, χαρίσματα, σπαλάγχματα (pro quo σπαλάγχματα ponendum putat Grotius) δῶρα καὶ προῖξ. Flebiliter itaque hic queritur Electra, quod plurima vitae pars sibi in suspiriis & gemitibus, nocturnisque lachrymis abeat, quia innupta & tum etiam sine liberis esset, utpote quæ indotata vitam perpetuo trahere debeat. Illud ἐπεὶ vero non est ut putavit Scholiares quoniam, quandoquidem: sed idem est hic quod εἰτα, postea, adhuc, præterea. Quam hujus ἐπεὶ significationem frustra in Lexicis quæsiveris; saepius tamen ita usurpatum observavi. (a)

Obser-

(a) Lubet aliquot hujus rei exempla, quæ Cl. Auctor noster in Observationibus suis MSt. in Euripidem ad hunc locum affert, heic apponere: hoc sensu hæc vox occurrit apud Euripidem ipsum Troad. v. 315.

Ἐπεὶ σὺ μάτερ, - - -

Item apud Sophoclem Oedipo Tyrann. p. 90. b. Edit. Francof. 4.

Χαλᾶς πρεμασὴν αὐτάνην ἐπεὶ δὲ γῆ
Ἐκεῖθ' ὁ τλήμων, δεινὰ δὲ τὸν τάνθέν δὲ δρόζν.

Apud Callimachum hymno in Dianam v. 55.

Ἄι νύμφαι δὲ οὐδεισαν ὅπως ὕδον ἀνὰ πέλωρα,
- - - Καὶ οὐπότε δοῦπον ἀκεσαν

Ἄχμογος

Observavi etiam quandoque duas voces in alias duas esse per errorem distributas. Ita apud Euripidem in Troad. v. 120. hæc leguntur:

Μοῦσα δέ χ' ἄντη τοῖς δυσήγοις,
Ἄτας κελαδεῖν ἀχορεύτους.

Hic duæ voces δὲ nimirum & χ' quod tanquam per apostrophum ex ρᾱͅ effet ortum, ex duabus aliis vocibus per mendum sunt corruptæ. H. Stephanus quidem videns illud χ' cum apostropho non posse hic locum habere, sequente ἄντη, quod tenui spiritu est affectum, legere nos jubet in Notis suis in Euripidem p. 119. Μοῦσα δὲ κ' ἄντη. sine aspiratione, mutando illud χ in κ. Locum vero hac ratione nondum apte positum probe animadvertis Stephanus ex infinitivo κελαδεῖν ponendum putat imperativum κελάδει. Nec fortasse incommode & indicandi modo κελαδεῖ legi posse existimat idem. Hac non obstante Stephani animadversione imperitus Editor Genevensis Editionis Euripidis in folio servato illo χ' sequens ἄντη aspi-

Ακμονος ἡχήσαντος, ἐπεὶ μέγα πουλύτ' ἄημα
Φυσάνω.

Ubi semper τὸ ἔδεισαν ἀπὸ κοινοῦ subintelligendum, ut recte monet Callimachi Scholia festes item apud Arrianum l. 7. de Expedit. Alex. M. Ἐπεὶ καὶ τοιόν δέ τινα λόγον Ἀριστόβουλος ἀναγέγραφεν. Herodian. l. 1. c. 12. p. m. 40. Ἐπεὶ δὲ οἱ ἐν τῇ πόλει μείναντες, dein ii qui in urbe manserunt. 1. Corinth. 15: 29. Ἐπεὶ τί ποιήσουν οἱ Σαπτιζόμενοι. Hic H. Grotius notat ἐπεὶ h. l. præterea significare. Frustra itaque effet v. c. J. BARNESIUS, qui in loco isto Euripidis ἐπι reponit, dicitque ἐπι absolute poni, pro ἐπὶ τούτῳ insuper. J. W. H.

asperavit in αὐτῷ. Sed in textu Euripidis non opus est ulla mutatione, si illud δὲ χ' recte scribatur, servatis iisdem literis, totus locus erit sanus: Scribendum enim primo est δ' cum apostropho ex coniunctione δὲ factum, deinde ἐχ' itidem cum apostropho pro ἐχε, quod idem est ac πάρεχε, da, exhibe. Alloquitur enim Chorus Troadum Musam, propositis verbis Latine conversis: *Ipsa vero tu Musa da nobis miseris deflere, vel, ut defleamus calamitates tristissimas.*

Cum vero & supra significatum sit, quod sero cum accentus libris fuerint appositi, tum oratio distinctionibus intercisa, multi etiam errores & menda exinde sunt exorta: posteriores enim Grammatici προσωδίας illas & distinctiones rite non semper apposuerunt: aut etiam imperiti vel festinantes Librarii multa in his vel mutarunt, vel & omiserunt. Hinc quandoque ex Oratione, adhibita cogitatione ad eas, quibus male intercisa est, distinctiones, nullum convenientem sensum vel Oedipus expromere valeat: si vero illa aliter & rite interpungatur, omnia plana ac nitida videbuntur. Etiam προσωδίαι si male sint appositæ vocibus & orationi diversum plane, quam vero locus postulat, tribuunt sensum: Si illæ aliter & legitime notentur, nil difficultatis amplius adsuetit. Exemplis aliquot res ista fiet manifestior. Apud Diogenem Laërtium in Vita Diogenis Cynici Segm. 73. l. VI. E. A. p. 348. hæc extant verba: Μηδὲ αἰνόσιον εἶναι τὸ καὶ τῶν αὐθιρωπείων πρέων ἀφασθαι, ὡς δῆλον ἐκ τῶν ἀλλοτρίων ἐθῶν. καὶ τῷδε ὅρθῳ λόγῳ πάντα ἐν πᾶσιν εἶναι, καὶ διὰ πάντων ἔνας λεγων. καὶ γὰρ ἐν τῷ ἀρτῷ πρέας εἶναι, καὶ ἐν τῷ λα-

χάνε

χάνω ἄρτον. καὶ ἐπὶ τῶν σωμάτων τῶν λοιπῶν, ἐν πᾶσι διὰ τινῶν ἀδίλων πόρων ὅγκων ἐισκρινομένων καὶ συνατμιζομένων. Sensum loci hujus Interpretes neutiquam affecuti sunt: Sed mirum esse nullum debet: Primo enim verba rite sunt distinguenda, dein etiam, quae corrupte scripta sunt, corrigenda. Virgula ergo est ponenda post σωμάτων, post λιτῶν vero eadem est delenda, & λιτῶν est referendum ad sequens ὅγκων: dein οὐρέως & ἄρτου ingnendi casu est ponendum pro οὐρέας & ἄρτον, atque loco λοιπῶν scribendum λιτῶν, ut optime quædam antiquæ Editiones habent. Sensusque demum loci verus est iste: Diogenes Cynicus docuit, non esse impium vesci humanis carnibus, ut apparēt ex ejus dissentaneis & remotis ab aliorum hominum consuetudine moribus, & ex recta ratione patere omnia in omnibus esse, & per omnia vadere, (id est, effluvia ex quovis corpore in alia quævis abire, & in illa recipi) num in pane de carne esse effluvia, & in olere de pane. Similiter rem se habere & in corporibus humanis, cum tonues & exiguae moleculæ ab aliis corporibus ablatae in omnia corpora per quosdam insensibiles meatus & poros se insinuant, & quasi per halitus in ea suscipiantur. Apud Euripidem in Tragœdia in Oreste v. 727. Pylades dicit sequentia:

Θῦσσον ἦ μὲν ἔχοντις προθύμινων, ἵνομην πρὸ ἄσεος,
Σύνθογον πόλεως ἀκούσας, τόνδις ἴδων ἀντὸς σαρῶς
'Επὶ σὲ, σύγγονόν τε τὴν σὴν, ως κτενοῦντας ἀντίκα.
Τί τάδε, πῶς ἔχεις; - - -

Hæc quia non rite erant interstincta sensum atque vim loci non poterant commode exhibere: quo accesserat aliud adhuc mendum, quod exortum est quia προσῳδία non recte in voce ἦ est notata.

Nam

Nam Θᾶσσον ἦ μὲν ἐχρῆν, cum tenui nempe spiritu & accentu acuto, sensum exprimit hunc: *citius quam me oportebat*: diversum plane ab eo qui ei loco conveniat: aspero itaque spiritu est insignienda vox, atque accentu circumflexo & iota sub. scribendum, ut sit Θᾶσσον ἦ μὲν ἐχρῆν: *Ocyus quemadmodum me oportebat.* Locus vero ita distinguen-
dus: post προλαίων virgula est tollenda, & post ινόμην ponenda: deinde post αὐτούς virgula etiam est tollenda: porro post αἰνούσας est υποσιτέον, & post κτενοῦντας virgula itidem ponenda: & sen-
sus tum totius loci erit iste: *Ocyus ut me oportebat progressus veni, postquam audivi ante oppidum concionem populi futuram: atque adeo eam ipsam videns certo contra te atque sororem tuam esse collectam, tanquam qui vos capit is condemnaturi sint, statim; Quid ista? quomodo habes?* Observandum vero post αὐτίκα, sta-
tim, abrumpere Pyladen orationem suam propter animi perturbationem & anxietatem Orestis inter-
ruptum: hinc abrupto prægressæ nec dum absolu-
tæ orationis filo, interrogat Oresten: *Tί τάδε;*
πῶς ἐχεις; illud vero ἦ in ἦ esse mutandum ex Scholia Euriplidis quoque divinare possumus: sic enim ille: Θᾶσσον ἦ ὡς ἐχρῆν με παρεγενόμην: hoc enim ὡς ἐχρῆν με est idem quod ἦ μὲν ἐχρῆν, illud que ἦ apud Scholiasten quoque in ἦ est mutandum, aut dicendum aliquid in eo deficere, & scribi de-
bere: Θᾶσσον ἦ μὲν ἐχρῆν, Ἠ ὡς ἐχρῆν με. In ea-
dem Tragoedia Oreste v. 720. Orestes queritur:

Οἴμοι προδέδομαι, κάκυκτ' εἰσὶν ἐλπίδες,
“Οπη τραπόμενος, θάνατον Αργείων φύγω.

Hæc verba, prout distincta sunt, vim & vehe-
mantiam affectus Orestis neutiquam exprimunt:
punctum

punctum ergo post ἄλπιδες ponendum : Dein vox ὥπη in ᾧ πῆ duabus vocibus est mutanda : Et magna cum vehementia lamentatur hic Orestes : *Hei mihi ! proditus sum, nec spes supersunt amplius. Ah ! quo me vertens mortem ab Argivis effugiam !*

Secundo loco inter causas corruptionum in Græcorum monumentis extantium merito numeramus Græcorum pronunciandi rationem : Notum est Græcos multa similiter pronunciasse , quæ tamen varie scribebantur , & propterea etiam diversam poterant habere significationem : Sic Diphthongi ει, ου, & Vocales η, ι & υ fere in sono conveniebant , & sonus Diphthongi αι non multum ab ε differebat. Ex hac profecto pronunciationis Græcorum consideratione multa in Auctoriis Græcis extantia menda detegi possunt. Exempla quædam de hac re in medium proferam : Apud Hippocratem in jam citato libro περὶ τῶν ἐν κεφαλῇ τρωμάτων. Segm. XIX. n. 3. legitur : Τάμνειν χρὴ τὸ μέγεθος τὸν ὠτειλὸν , ὅτι ἀν δοκέη ἀνω χρῆναι . hoc ὅτι cum η scriptum ex duabus vocibus ου corruptum esse , quia η pronunciabatur ut οι Diphthongus , non est dubitandum : & ου est scribendum , referturque ο ad præcedens μέγεθος : jubarque hic Hippocrates , si quid in vulneribus capitis à Chirurgo secundum sit , ut secatur *vulnus tanta magnitudine , quanta videatur sursum requiri.* Euripides saepius memoratus in Phœnissis v. 182. sic habet.

Ως ἀτρεμέα κέντρα
Και σώφρονα πώλοις
Μεταφέρων , ιθύνει.

Hic in voce ἀτρεμέα est positum pro οι : scribendum

dum ergo est ἀτρεμαῖα, ab ἀτρεμαῖος, quod est quietus, placidus. Ipsum vero metrum hoc ἀ̄ postulat: versus enim, Ως ἀτρεμαῖα κέντρα, est Choriambicus dimeter catalecticus, constans ex Choriambō & Amphibrachi (b). Apud Euripidem porro in Oreste v. 501.

- - Tὸ σῶφρόν τὸ ἔλαθεν ἀν τῆς συμφορᾶς.

Scholiares varie hæc Tyndari verba torquet, ut sensum aliquem eliciat: sed aptus non prius inde habebitur, quam verba rite sint scripta: corruptio hic latens orta est quia ἅ & ὑ in sono conveniebant: hinc duæ istæ voces ἀν τῆς ex unica ἀντὶ præpositione sunt corruptæ: τὸ ὅ autem accesserat propter sequentem vocem συμφορᾶς. Scribendum itaque:

- - Tὸ σῶφρόν τὸ ἔλαθεν ἀντὶ συμφορᾶς.

Et dicit Tyndarus de Matricida Oreste, quod si Matrem in jus vocasset, ipsamque e domo eiecisset, consecutus fuisset laudem pietatis & modestiæ vel prudentiæ loco calamitatis, cum qua jam conflictatur.

Inter

(b) Exemplum etiam hujus τοῦ ἀ̄ mutationis existat apud eundem Euripidem Tragœdia Phœniss. v. 18. ubi hæc habentur:

Μὴ σπεῖρε τέκνων ἄλονα διεμόγων Εἰρ.

Hic & sequentes versus citantur apud Origenem l. 2. contra Celsom p. 73. Edit. Cantabrig. in Codice vero MSt. Origenis Biblioth. Academ. Basil. satis antiquo, teste Clar. nostro S. BATTIERIO in Var. Lection. quas ex hoc Codice collegit, quasque etiam Rever. V. D. RUAEO communicavit, pro isto Euripidis σπεῖρε scriptum est σπεῖραι. I. W. H.

Inter causas porro corruptionum in antiquis Græcorum scriptis, jure etiam pónitur, quod antiquitus illud iota, quod subscriptum jam vocatur, & punctulo sub litera notato exprimitur, fuerit literis ipsis adpositum, & figura ipsius iota literæ designatum: hinc indocti Librarii illud non intelligentes, pro alia litera vitiōse positum hoc iota existimantes, ejus loco aliam, quæ convenire ipsis videbatur, literam quandoque posuerunt. Ex Diogene Laërtio tale exemplum jam ante aliquot annos produxi. En aliud ex Euripide in Oreste v. 1421. ubi sequentia leguntur:

Καδόνει τοῖς μὲν , δὲν ;
Τοῖς δὲ ἀρκυσάταν
Μηχανὴν ἐμπλέκειν
Παιδα Τυνδαρίδ' ὄμητροφόντας δράπων.

Hoc ἀρκυσάταν μηχανὴν ἐμπλέκειν παιδα τυνδαρίδ' utique non potest probari: verbum enim ἐμπλέκειν cum duplice accusativo construi neutiquam potest: unum quidem postulat, alter vero dandi casus esse debet: sic dicimus ἐμπλέκειν τινὰ μηχανῆν vel δικτύοις, fraude vel retibus aliquem implicare. Ita in Epigrammatum lib. 11. Lucillius de Chæremone:

- - - Εἰ μὴ ἀράχην
Τοὺς πόδας ἐμπλεχθεὶς ὑπτίος ἐκρέματο:

Quod cum ita tenuis fuerit à vento per aërem fuisse abductus, nisi in tela aranei pedibus implicitus, supinus pependisset. Apud Euripidem itaque scribendum ἀρκυσάτα μηχανῆν ἐμπλέκειν παιδα τυνδαρίδ'. manifestando nimis illud in iota subscriptum:

Imo vicissim quandoque alias literas falso habitas fuisse pro jota subscripto observavi: si in primis illæ literæ paululum erant deletæ, ut cum jota majorem haberent convenientiam. Ita apud Laërt. l. VII. in Vita Zenon. Segm. 89. Ἐν αὐτῇ τε (subint. ἀρετῇ) ἔιναι τὸν ἐυδαιμονίαν, ἀτε ὄντη ψυχῆς πεποιημένη πρὸς τὸν ὁμολογίαν παντὸς τοῦ ζίου. Interpretes ista sic vertunt: *Et in ipsa (sc. virtute) consistere beatam vitam: utpote quæ sit animæ insita ad confessionem totius vitae.* Referunt ergo sic illud ὄντη ad præcedens ἀρετῇ, & ipsum ὄντη possum accipiunt pro ἐνούσῃ, ut possit existimari Dativum sequentis ψυχῆς ab eo regi. Sed inepte omnino. Non dubito quin scribendum sit: "Ατε ὄντης ψυχῆς πεποιημένης πρὸς τὸν ὁμολογίαν παντὸς τοῦ ζίου. Supplendo adhuc ad ὁμολογίαν τοῦ ζίου verba quæ requiruntur, τῇ φύσει: sensusque horum verborum est: *Utpote cum anima facta sit ad convenientiam totius vitae cum natura.* Virtutem enim Stoici positam esse docebant in hoc, ut naturæ convenienter vivatur: istud autem fieri si rectam rationem ubique homo sequatur: Diogenes in Zenone Segm. 87. Πρῶτος ὁ Ζήνων - - τέλος ἐιπε τὸ ὁμολογουμένως τῇ φύσει ζῆν. Primus Zeno dixit finem, seu summum bonum hominiſ esse, convenienter naturæ vivere.

Porro inter causas exortarum corruptionum in Græcorum antiquorum Scriptis etiam hoc ponimus, quod Docti Viri in Codicibus suis varia saepe ad marginem posuerint & notarint, quæ vel textum Auctoris explicare & illustrare, vel vocem quandam peregrinam, aut exoletam, aut minus notam interpretari, vel aliqd quodcunque eos admonere

monere possent. Post accedentes imperiti Librarii existimantes ad Textum Auctoris ea, quæ in margine erant notata, etiam pertinere, illa inferuerunt quandoque, ubicunque ea in proximo collocari apte posse ipsis visum fuit. Si quis jam Linguæ probe sit peritus, simulque attentionem requisitam adhibeat, facile hujusmodi ὑποβολαιμαῖς detegi, & à genuinis discerni possunt. Exempla quædam proponam: Diogenis Laërt. l. VII. Vit. Zenon. Segm. 31. leguntur hæc verba: "Ενιοι γὰρ ηγῆ τοῦτον τὸν τρόπον τελευτῆσαι φασὶν αὐτόν. Quin hæc verba ex margine in textum Laërtii venerint, non possit dubium esse ei qui attente Laërtii historiam de morte Zenonis legerit: cumque Laërtius in Epigrammate proxime ante illa verba memoria mentionem faciat, quod etiam fama sit, quod Zeno ex senectute non ultiro accessita morte mortuus sit:

Τὸν Κίτιαν Ζήνωνα θαυμαῖν λόγος, ὡς ὑπὸ γῆρας
Πολλὰ κακῶν λύθη.

Nec tamen in cætera historiæ serie mentio ulla fiat, quod & hac morte eum obiisse rumor fuerit: quidam eruditus ad marginem Codicis Laërtiani notavit ad illud Epigramma: "Ενιοι γὰρ ηγῆ τοῦτον τὸν τρόπον τελευτῆσαι φασὶν αὐτον. Quidam enim dicunt eum & hoc modo mortuum esse. In Euripidis Heçuba v. 911. Chorus Troadum mulierum Urbem Trojam miserantes:

- - - Κατὰ δὲ αἰθάλου
Καπνοῦ κηλίδ' ὀικτροτάτῃ κέχεωσαι.

Hoc καπνοῦ utique è textu est eliminandum, & quidem Canterus jam optime observavit ex Scho-

haste, quod illud sit ejiciendum, & è glossis ita repserit. Cum tamen eo remoto locus nondum sit omnino sanitati restitutus, eum referre hic non dubitavi; iota itaque subscriptum sub ὀικτροτάτᾳ est removendum, ut sit nominandi casus, & ad Trojam referatur: dein cum Scholiaste omnino etiam scribendum αἰθάλων αἰθάλων κηλίδ' ὀικτροτάτα νέχεσται. Trojam itaque vocant illæ mulieres miserrimam, ὀικτροτάταν, de eaque queruntur, quod fuliginosa macula sit infecta: id est, igne consumpta. Et Scholiaxes, de isto αἰθάλου καπνοῦ bene monet: Όν χρὴ γράφειν αἰθάλου καπνοῦ κηλίδι, αλλ' αἰθάλων κηλίδι, οὐτοις καυστῆρι κηλίδι, ηγουν πυρὶ, οὐ καπνῷ ἀπὸ μέρους. περισσὸν δὲ τὸ καπνόν, (scribe καπνοῦ) διὸ καὶ ἐξελήθη παρ' ἔμοις id est: non oportet scribere αἰθάλου καπνοῦ κηλίδι, sed αἰθάλων κηλίδι, id est ardenti macula, vel igne, aut fumo à parte. superfluum ergo est καπνοῦ: itaque & ejclum est à me.

Multi vero etiam errores orti sunt in Antiquorum Scriptis quod imprudentes Librarii textum non satis intelligentes, data opera quædam in textu mutarint, existimantes ea vitiose scripta esse, præcipue si præcedebant vel sequebantur alias voces, cum quibus ea consentire debere putabant: ut e. g. apud Hippocratem in παραγγελίαις Seg. II. n. 27. hæc leguntur verba: Όντω γὰρ δοκέω τὸν ξύμπασσεν τέχνην αἰναδειχθῆναι διὰ τὸ εἴδεικά σου τοῦ τέλους τηρηθῆναι, καὶ εἰς ταῦτα ξυναλισθῆναι. Prudenti utique statim apparebit τοῦ τέλους hic non recte esse positum: & profecto Librarius erat seductus propter præcedens proximum εἴδεικον, putans itaque ad id pertinere etiam sequens

quens τὸ τέλος, (Hippocratem enim ita scripsisse mihi non est dubium,) illud mutavit in τοῦ τέλους. Reponendum itaque omnino est τὸ τέλος, & dicit Hippocrates: Sic enim existimo totam medendi artem ortam esse, quoniam ex unoquoque eventus observatus, & is ad similia collatus fuerat. Ubi & porro hic notandum, quod loco ξυναλισθῆναι scribi debeat ξυναλισθῆναι. Hic error erat ortus, quia Librarius ignorabat hanc vocem ξυναλισθῆναι, cognitam vero habebat ξυνχυλισθῆναι, utpote magis tritam: hinc υψηλὸν ibi excidisse forte existimans, illud si insereret operæ pretium facere se putabat.

Sæpius etiam Librarii pro vocibus minus vulgaribus, alias sibi notas & sono vicinas reposuerunt: multis in locis hoc factum observavi. In Euripidis Oreste v. 1448. leguntur sequentia:

Ἐπλήσσε δ' ἄλλον ἄλλοσε
Στέγης, τοὺς μὲν ἐν σαθυροῖσιν
Ἴππικοῖς, τοὺς δὲ ἐν ἔδραισι,
Τοὺς δὲ ἐπεῖσε νεῖθεν.

Hæc ἐν ἔδραισι omnino in mendo hærent: & mendum optime manifestum possit tum esse, si versus, qui hic neutiquam recte sunt dispositi, rite ponantur: debent enim hic duo versus trochaici dimetri brachycataleptici, qui ιθυφαλλικοὶ alias dicuntur se consequi, post quos trochaicus penthemimeres. Prior vero ex illis duobus Ithyphallicis, in quo ἐν ἔδραισι est, non est hoc modo integer: existimo itaque pro ἔδραισι scribendum esse ξέδραισι: hoc modo:

Τοὺς δὲ ἐν ἔξεδραισι
Τοὺς δὲ ἐπεῖσε νεῖθεν,
Ἄλλον ἄλλοσε.

Illud vero ἑδραιτι, præterquam quod versus id respuat, etiam spurcius est, quam ut ab Euripide in theatrum fuisse productum videatur. Ἐν ἑδραιτι enim esset, ut id Scholiares interpretatur, ἐν ὅμοις ἀποπάτου. Hoc autem cum Librario fuerit notius quam vero ἔξεδραιτι, accedente etiam fortasse, quod duabus vocibus ἔξ & ἑδραιτι, illud legerit, putavit hoc ἔξ huc non pertinere, eiiciendumque esse. Εξεδραιτι vero est in ædificiis ædes addita porticibus, & Budæus notat, Exedras hodie dici posse loca quæ in peristyliis Sodaliū Canonicorum aut monachorum vulgo capitula dicantur. Vitruvius Pollio Architecturæ lib. IV. cap. XI. dicit: *Constituantur autem in tribus porticibus exedrae spaciose, habentes sedes, in quibus Philosophi, Rhetores, reliquique, qui studiis delectantur, sedentes disputare possint.* Apud Ciceronem libr. III. de Oratore videtur Exedram accipi pro cella studiis destinata, in qua grabbatulus ad meridiandum accommodatus esse soleat. Pollux l. I. Onomaſt. c. IV. Exedram tradit esse sessionem ubi viri confideant: ἵνα συγκαθηνται ὡς ἀνδρες. Euripidis Iphigenia in Tauris v. 328. Pastor ille de Oreste & Pylade dicit:

Ἄλλο τὴν ἄπιστον. μυρίων γάρ ἐν χερῶν
Οὐδεὶς τὰ τῆς Θεοῦ θύματα ἐντύχει λαβῶν.

Interpres: Sed res erat incredibilis; Innumeris enim ex manibus nullus has Deæ victimas tuto capere poterat. Absurda profecto oratio: in primis si quis antecedentia & sequentia in Euripide etiam attenderit. Omnino itaque pro illo λαβῶν scribendum est vicinum ζελῶν. Narrabat siquidem Iphigeniæ pastor ille, quo modo innumerii alii pastores & ruci

stici saxis & lapidibus illos duos Oresten & Pyladen petiissent : rem vero miram fuisse , quod ex omnibus illis nemo fuerit ita felix , ut illas Dianæ victimas , sic vocat Oresten & Pyladen Dianæ immolando , potuisset tangere & ferire. (c)

Hoc λαζῶν possum pro έχλῶν in Euripide , admonet me loci cuiusdam in Evangelio Marci c. X.

B 4

v. 50.

(c) Scholia. Hom. II. d. v. 105. Ἐσύμνον , ἔξελαθε τῆς θήμης. pro hoc ἔξελαθε. Edit. Cantabr. legendum cum Veteribus omnibus ἔξελαθε putant , ut JOS. BARNES ad l. c. Hom. notat. quibus tamen recte adjicit: His tu ne fidem adhibeas ; ne Veteribus omnibus , ubi erraverint. Hæ tamen voces haud raro invicem mutantur. Plutarch. π. τοῦ ἀκοίειν Ed. Ald. p. 36. περιλαβέσθαι τὸ ἱμάτιον ponī videtur pro περιβαλέσθαι. Dion. περὶ Ὁμήρου λόγ. Ὄπότε πιρὸς Ἰνδοῖς φέρεσθαι φυσι τὴν Ὁμήρου ποίησιν , μεταλαβόντων ἀντὸν εἰς τὴν σφετέρου διάλεκτον τε καὶ φωνήν. in quo loco (teste Joh. Barnes. in Edit. Hom.) Morellus edidit μεταβαλόντων ἀντήν. Florentius. μεταλαβόντων ἀντῶν. Ipse J. Barnes legendum putat μεταβαλόντων ἀντῶν. Ita apud Hom. II. z. v. 328. vulgo scribitur: - - ἐν χερσὶ σκῆπτρον έχλε. - - pro quo Josuas Barnes in Edit. sua Cantabrig. 1711. posuit & emendavit: - - σκῆπτρον λάθε , - - & in Notis observat seqq. Principes enim juraturi Sceptrum in manus somserunt , non temere alii cuivis tradiderunt ; præsertim è plebe. Hinc II. d. v. 234. Ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον. Ita Odyss. C. v. 37. Praeco Pisenor Sceptrum Principi Telemacho tradit , tum verba facturo. Ita supra. v. 321. Σκῆπτρον ἀνάσχεο. Quin MS. Collegii Corporis Christi Cantabrig. aperte legit , σκῆπτρον λάθε. Verum hæ voces & similes sæpe inter se immutari solent , ut. v. 133. Not. in Schol. Br. hactenus JOS. Barn. qui ad Sch. Br. II. z. v. 133. notat συνέλαθεν pro Al-di συνέβαλεν , ob illud Etymolog. v. Ἐμπερονήσασθαι. Περογῶ , ἀντὶ τοῦ , πόρπη , έχλογη . συλλαθεῖν. Edit. Cantabrig. hoc viderunt. Hæc quoque JOS. BARNES.

v. 50. ubi de Bartimæo cœco illo dicitur , cum
Salvator Jesus eum ad se vocasset ; Οὐδὲ ἀποβα-
λῶν τὸ ἵματιον ἀυτοῦ , ἀναστὰς ἦλθε πρὸς τὸν Ἰησοῦν .
Ille autem abjiciens vestimentum suum surgens venit ad
Jesum . Jam prudentibus considerandum propono , an non veri maxime sit simile , quod pro
hoc ἀποβαλῶν sit scribendum ἀπολαβῶν , cum rece-
pisset . Cuivis enim notum est mendicos in com-
pitis & viis sedentes ad stipem colligendam exte-
riora sua vestimenta & tunicas deponere , aut etiam
īis insidere . Itaque verisimile & Bartimæum idem
fecisse : cumque Jesus ipsum vocasset , vestimen-
to suo recepto , non vero abjecto , ad ipsum venisse .

Aliud his affine afferam ex Euripidis Iphigenia
in Tauris v. 976. Ubi Orestes narrat :

Ἐντεῦθεν ἀνδὴν τρίποδος ἐκ χρυσοῦ λαβῶν ,
Φοῖβος μὲν ἐπειψε δέντο , διοπετεῖς λαβεῖν
Ἄγαλμα . - - -

Interpres ita exponit : Ibi ex aureo tripode vocem emittens Phœbus misit me huc , ut cœlo delapsam auferrem statuam . Λαβῶν itaque per emittens explicat . Canterus in Notis suis monet pro eo θελῶν legendum esse . Sed quis dubitet quin Euripides λακῶν scripsierit , voce profecto Tragœdis in primis usitata , ut & à Comœdis fuerint eapropter irrisi , ut ex Aristophane patet . Et vox λακεῖν de Oraculis & responsis Deorum præcipue erat à priscis adhibita . Aristoph. in Pluto act. I. sc. v. 39.

Tl. δῆθ' ὁ Φοῖβος ἔλακεν ἐκ τῶν σεμιμάτων ;

Et Hesych. ἔλακεν explicat per ἐφθέγξατο . (d)

(d) Huic Conjecturæ assentitur Vir summus Scaliger , teste J. Barnesio ad h. l. Euripidis.